

שם, בלא שום פניה ידועה, הכל הוא אור ד' וכבודו, אבל לא היא ולא העולם מכיר זה בכליטה, שם שמים לא יושגר בפיה, אומץ וגבורה רודפת היא, אבל באמת הכל קודש ואלהי הוא. רק בהגמר התוכן, בהעלות האומה למרום מצבה, אז יוחל אור אלהי נקרא בשם המפורש להגלות, כלומר יגלה ויראה שכל מה שהאיר, כל מה שיאיר, כל שחי, כל שיחיה בה, הכל אור אלהי עולם אלהי ישראל הוא, ושמו אשר יקראו לו הוא ד' צדקנו, ושם העיר מיום ד' שמה. מצב גאולה זה הוא יסוד החזון של הרזים, שכנסת ישראל לא תשוב למקומה לעתיד, כי אם קודשא ב"ה וכל חייליו יבאו אליה, ויקימו אותה מן עפרא ביקר סגי. אשרי עין ראתה כל אלה, ולמשמע אוזן ותקוה תשמח נפשנו. והמשך הזמן שעובר בין ההופעות המיוחדות המרוכזות בכנסת ישראל, עד שיופיע אור תפארת ישראל לדעת כי שם ד' נקרא עליה, הוא זמן חבלי משיח, שרק אמיץ אונים כרב יוסף היה אומר עליו ייתי ואותיב בטולא דכופתא דחמריה.

רכו. החלומות הגדולים יסוד העולם הם. חולמים הם הנביאים, בתלום אדבר בו. חולמים הם המשוררים בהקיץ. חולמים בעלי המחשבה הגדולים לתיקון העולם. חולמים אנו כולנו בשם ד' את שיבת ציון. הגסות של החיים החברותיים בהיותם שקועים רק בצדם החומרי, נוטלים את אור החלום מן העולם, את זוהר ההרחבה שלו, את עלייתו העליונה מהמציאות הקודרת, עד שהעולם מפרפר במכאובים מתוך עקיצותיה הארסיות של המציאות חסרת זוהר החלום. רק המכאובים הם יסורי אהבה, הם ימרקו את העולם, יבררו לו כמה גדולה היא הטעות של המתפארים במציאות הלקויה, בעת אשר רק החלום החפשי, המורד במציאות וגבוליו, הוא הוא באמת האמת היותר הוייתי של המציאות, ואז שב חזון החלום והיה למחזה ברור. פה אל פה אדבר בו ומראה ולא בחידות, ותמונת ד' יביט.

רכז. ההשכלה החפשית באמת, המשוחררת מכל כבלי הדמיון הכוזב, שטמטום הלב גורם לו, מערכת היא תמיד את הערך הכללי ביחשי הפרט. האדם הפרטי אבר הוא מהכלל כולו, ובערך יותר מתרחב מההויה כולה. בתיקונו המוסרי של אדם יחידי, לא הוא לבדו מתעלה, כי אם המציאות כולה מתעלה עמו. לחשוב פחות מזה אי אפשר. רק טמטום הלב הוא יוכל לגרום, שערך חשבוננו של עולם כזה לא יוחש, מפני גודל בהירות האמת שבו, שהוא מטשטש את העינים החלושות.

רכח. כמה דקדוק הפרטים ההלכותיים והפלפול מעכירים לפעמים את הוחי השואף לגדולות ולכללות. ומכל מקום צריך אני להתגבר, ולהכשיר את עצמי הכשרה הגונה שאהיה ראוי גם כן לבירור הלכה, ולפעמים גם לפלפולים רגילים, כי סוף כל סוף לא ישנה אדם ממנהג המקום, וממדת דרך ארץ היא שלא להיות ער בין הישנים ולא ישן